

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen
verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redaktie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkkerk; Ds. H. C. van der Ent, Katwijk aan Zee; Ds. R. Kok, Nijkerk; Ds. H. van Leeuwen, Urk; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; Ds. M. C. Tanis, Sliedrecht-Centrum; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redaktie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, Meerkkerk. Telefoon 01837-357.

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn. Abonnementsprijs f 7,- per jaar.

Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar.

Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

NAUWELIJKS ZALIG

En indien de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt, waar zal de goddeloze en zondaar verschijnen?

1 Petrus 4 : 18

Een godvrezend vader ligt op zijn sterfbed. Zijn vrouw en kinderen staan er omheen. Zij bidden, dat vader gemakkelijk zal heengaan en getuigen mag van de hoop, die in hem is. Misschien zal dit indruk maken op hun zoon, die de wereld is ingegaan. Het mocht een middel zijn tot inkeer. Maar vader sterft in duisternis, onder hevige aanvechtingen van de vorst der duisternis. En juist dit was een middel in Gods hand tot inkeer van hun zoon. Het sterven van zijn vader maakte diepe indruk op hem: **indien zijn vader, die zo nauw geleefd heeft, onder zulke benauwdheden sterft, wat moet het dan niet zijn wanneer hij, de goddeloze, zal sterven?**

Petrus spreekt over rechtvaardigen, die nauwelijks zalig worden. Rechtvaardigen! Wie zijn dat? Een rechtvaardige is iemand, die recht staat tegenover de Heere. En dat is niemand van nature. „Er is niemand rechtvaardig, ook niet één”. In Adam is het gehele menselijk geslacht gevallen en van rechtvaardig onrechtvaardig geworden.

En toch: er zijn op aarde rechtvaardigen. Neen, niet in zichzelf. Maar in Christus. De grote afstand tussen God en de mens, door de zonde ontstaan, heeft Hij overbrugd. Hij heeft de zonden van Zijn volk weggenomen en op Zich genomen. Hij de Rechtvaardige heeft geleden voor onrechtvaardigen! **Wie door het geloof, als een verlorene in zichzelf, Christus en al Zijn weldaden mag aannemen, wordt door God rechtvaardig verklaard!** Let wel: niet gemaakt! Want ook Gods kinderen zondigen iedere dag. Luther zegt: tegelijk rechtvaardig en tegelijk zondaar. Gods kinderen worden nauwelijks zalig, niet omdat het werk van Gods Zoon gebrekkig of onvolkomen zou zijn. Verre van dat! Want „het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde”. Voor de grootste der zondaren is er behoudenis. Aan Gods kant is er een ruimte om zalig te worden, zo groot, die niet in woorden is uit te drukken. Aan onze kant is het echter een nauwelijks zalig worden.

Neen, dat wordt bij de aanvang van het geestelijke leven niet direkt verstaan. Ook Petrus heeft dit pas later leren begrijpen. Hij had in het begin zo weinig zelfkennis! Al zouden al de discipelen zich ergeren aan Christus, hij nooit! Ja, hij zou wel voor de Heere willen sterven! En het was oprecht gemeend. Maar hoe laag is het met Petrus afgedaald! Tot driemaal zijn Meester met vloeken en eedzweren verloochend! En zou deze zwarte bladzijde uit het levensboek van Petrus, toen

hij deze pastorale brief schreef, hem niet voor ogen hebben gestaan? In zijn brieven blaast de apostel niet meer zo hoog van de toren. Dat heeft hij afgeleerd. Petrus heeft geleerd, dat hij op zichzelf niet kan vertrouwen. Wat is hij zichzelf tegengevallen. Nu is hij niet meer overmoedig, maar ootmoedig! Hij schrijft dan ook: „Zijt met de ootmoed bekleed”.

In het liefdesgericht, dat de Heere met Petrus hield en waarin hij in zijn ambt werd hersteld, sprak de Heere tot hem: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Toen gij jonger waart, gorddet gij uzelf, en wandeldet alwaar gij wildet; maar wanneer gij zult oud geworden zijn, zo zult gij uw handen uitstrekken, en een ander zal u gorden, en brengen waar gij niet wilt”. Dat heeft de apostel leren inleven.

Gods kinderen zijn en blijven onrechtvaardigen en zondaren in zichzelf. Steeds tot alle boosheid geneigd. „Dewijl wij van onszelf alzo zwak zijn, dat wij niet één ogenblik zouden kunnen bestaan”, zo belijden wij in onze Catechismus. Dit drijft Gods kinderen uit tot Christus, Die niet alleen gegeven is tot rechtvaardigmaking, maar ook tot heiligmaking. „Gun door 't geloof in Christus' krachten, om die te doen uit dankbaarheid”. Zo alleen kan de wereld verzaakt worden, wanneer haar gedaante ons lokt. Zo alleen kan de satan op de vlucht gedreven worden. **Zo alleen kan ons verdorven hart gereinigd worden van dode werken.**

Helaas: er is in onze donkere tijden bij Gods volk zo weinig een nabij leven met de Heere. Het gevolg is: dicht bij de zonden! Zij krijgen de overhand! En ook Gods kinderen gaan de gedaante vertonen van deze wereld. Daarom zegt de apostel in vs. 17: „Want het is de tijd, dat het oordeel beginne van het huis Gods; en indien het eerst van ons begint, welk zal het einde zijn dergenen, die het Evangelie van

VAN DE ADMINISTRATIE

Van één onze abonnees ontvingen wij bericht, dat hij al geruime tijd ons blad niet had ontvangen en vroeg, zeer terecht, de oorzaak daarvan. Nu is mijn verzoek, wanneer dit bij andere abonnees ook het geval mocht zijn: wil mij dat s.v.p. direkt berichten. Dit geschiedt dan buiten mijn schuld. Ik geef het direkt door aan het adres waar het zijn moet. Afgesproken?

Voorts verheugt het ons, dat wij weer mogen melding maken, dat zeven nieuwe abonnees konden worden genoteerd, terwijl wij aan giften ontvingen f 152,50, w.o. via Ds. Slagboom 4 x f 25,- en J. v. Heteren f 10,-. Zo is ons weer gebleken, dat er steeds waardering is voor ons blad. Wie verblijdt ons verder, hetzij door het aanbrengen van een nieuwe abonnee of door een extraatje? Ons gironummer is 704350 t.n.v. Adm. Bewaar het Pand, v. Eeghenstraat 14, Alphen a/d Rijn.

v.d.L.

Naschrift.

Tijdens mijn verblijf in Canada ontving ik het abonnementsgeld van verschillende abonnees in Hamilton en omgeving. Voor aller medewerking, vooral van één der vrienden, zeg ik vriendelijk dank. Het geld is inmiddels aan de administratie overgemaakt.

B.

God ongehoorzaam zijn? Dit is een vraag waar geen antwoord op gegeven wordt. Mijn onbekeerde lezer: dat antwoord wordt aan uzelf overgelaten. „Indien de rechtvaardige nauwelijks”, dat is met veel strijd en aanvechting, „zalig wordt”, en dat het oordeel Gods ook hen treft in dit leven, ja zelfs bij hen begint, waar zult u dan als goddeloze en zondaar terecht komen? De dichter van Ps. 119 zegt: „Uw oordeel, HEER”, kan niet dan vrees'lijk wezen”.

Dit oordeel voltrekt zich direkt na uw sterven. Maar u leeft nog! U kunt dat vreselijke oordeel nog ontgaan. U kunt dit oordeel ontgaan door gehoor te geven aan de Heere, Die zegt: „Komt dan, en laat ons samen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol”. Vraag of de Heere u daarvoor wil inwinnen om als een onwaardige en veroordeelde in uzelf uit te gaan tot Hem, Die het oordeel heeft ondergaan voor verloren zondaren.

Kind des Heeren: het is een nauwelijks zalig worden, maar toch: zalig. Dat is een eeuwig wonder. Ondanks onze ontrouw, blijft Hij getrouw! Het ligt vast in Hem! „Mijn God, U zal ik eeuwig loven, omdat gij 't hebt gedaan!”

Noordeloos

P. Beekhuis

De Christinnereis is voor jong en oud

41.

Het gesprek van Stoutmoedig tot behoud van Kleinmoedig, in de samenleving, werd niet ver van Gajus' deur gevoerd. En terwijl zij in het vuur van die samenspreking waren, kwam er iemand voorbij, Lichtvertraagd; hij hinkte op twee krukken en was ook op de pelgrimsreis. „Wel”, zei Kleinmoedig tot hem, „hoe komt gij hier? Ik beklagde mij er juist over, dat er geen geschikte reisgenoot voor mij was, en nu zijt gij juist wat ik nodig heb. Welkom, wel-

kom, waarde Lichtvertraagd, ik hoop dat wij elkander wederkerig de hulpzame hand mogen bieden”.

Lichtvertraagd: „Ik ben blij u te ontmoeten, en liever dan afzonderlijk onze weg te vervolgen, zal ik u één van mijn krukken lenen”. Kleinmoedig: „Neen, dat behoeft niet! maar ik ben u zeer dankbaar voor uw goede wil. Zolang het mij mogelijk is en mijn zwakke benen mij kunnen dragen, zal ik daarop gaan.

Maar uw kruk kan nog misschien nu en dan nodig zijn om een kwade hond te slaan". Lichtvertraagd: „Nu, mijn goede vriend, als ik u helpen kan zijn mijn persoon en mijn krukken tot uw dienst".

Nu trok het gezelschap gezamenlijk verder. Stoutmoedig en Eerlijk gingen vooruit, daarop volgde Christinne met de kinderen, en eindelijk Kleinmoedig en Lichtvertraagd met zijn krukken in de achterhoede. Toen begon Eerlijk: „Welnu mijn vriend, wij zijn nu op weg, wees nu zo goed om eens van vroegere pelgrims te verhalen wat ons tot lering kan strekken".

Gaarne wil Stoutmoedig aan zijn verzoek voldoen. „Ik denk", zo sprak hij, „dat gij wel gehoord hebt welk een zware strijd de Pelgrim had te doorworstelen met Apollyon in de vallei Verootmoediging, en ook wat hij wedervoer in de vallei van de Schaduwen des doods. En ongetwijfeld hebt gij horen spreken over de verzoeking waaraan Getrouw was blootgesteld door Mevrouw Wellust, en hoe hij te strijden had met de Oude Adam en met Valse Schaamte, allen zeer gevaarlijke lieden".

Eerlijk heeft van al deze dingen gehoord en wist, dat Getrouw het meest was lastig gevallen door Valse Schaamte. Dat scheen al één van de lastigste geweest te zijn.

Stoutmoedig: „Ja, inderdaad, hij was zo onbeschaamd, dat hij zijn naam geheel ten rechte droeg".

Eerlijk: „Maar mijnheer, waar was het ook weer dat de Pelgrim en Getrouw in aanraking kwamen met Mondchristen? Dat was er ook één!"

Stoutmoedig: „Hij was een ingebeelde dwaas en toch zijn er zovelen die hem navolgen".

Eerlijk: „Hij had Getrouw zo gaarne in zijn netten geworpen".

Stoutmoedig: „Ja, maar de Pelgrim heeft in korte tijd zijn waar karakter aan 't licht gebracht. En dat was hard nodig, want Getrouw hing aanvankelijk aan de lippen van Mondchristen. Ik denk dat hij nog in zijn netten gekomen zou zijn zo de Pelgrim hem geen bijstand verleend had".

Ze gingen zij voort tot zij aan de plaats kwamen waar Evangelist tot de Pelgrim en Getrouw kwam en hun voorspelde wat zij op de IJdelheidskermis alzo zouden ontmoeten.

Toen zei hun gids: „Ongeveer op deze plaats ontmoetten de Pelgrim en Getrouw Evangelist, die hun voorspelde welke moeite zij zouden ondervinden op de IJdelheidskermis".

Eerlijk: „Zo? Het was wel een harde waarheid die hun verkondigd werd".

Stoutmoedig: „Ja maar toch bemoedigde hij hen tevens. Maar wat spreken wij van hen? Zij waren een paar mannen met leeuwenmoed, die hun gelaat als een rotssteen tegen het vuur keerden. Herinnert gij u hoe onvervaard zij voor de rechters stonden?"

Eerlijk: „Ja, en hoe moedig Getrouw de marteldood onderging!"

Stoutmoedig: „Dat deed hij, en heerlijk waren de gevolgen daarvan, want naar het verhaal luidt, werden Hoop en enige anderen bekeerd door zijn dood".

Eerlijk: „Verhaal ons nog meer, want gij hebt zoveel dingen ervaren".

Stoutmoedig: „Nu, nadat de Pelgrim de IJdelheidskermis achter de rug had, had hij ontzettend veel te stellen met een zekere Bijzonderheid, een sluwe booswicht".

Eerlijk: „Bijzonderheid? Wie was dat?"

Stoutmoedig: „Een aartsdeugniet, een geveinsde door en door; één die voor godsdienstig wilde doorgaan en toch met de wereld heulde, die het er op toegelegd had de voordelen van de godsdienst te genieten, maar er de minste schade niet voor wilde lijden. Hij had een soort van uitwendige godsdienst voor allerlei omstandigheden, en zijn vrouw was niets beter dan hij. Nu eens was hij van deze, dan van die mening, en altijd wist hij iets te bedenken om zich te verontschuldigen. Maar gelijk ik hoorde, is hij er toch met schade en schande afgekomen, en ook is geen van zijn kinderen gezien bij degenen die God vrezen". Nu waren zij gaandeweg in het gezicht gekomen van de stad IJdelheid, waar de IJdelheidskermis gehouden wordt.

Al luisterende naar de gesprekken door Eerlijk en Stoutmoedig werd tot aan de stad IJdelheid, is de bedoeling daarvan ons toch wel enigermate duidelijk geworden. Als leiders van dit enigszins wonderlijk gezelschap, moesten zij met veel beleid te werk gaan. De jonge mensen wilden zij niet uit het oog verliezen, en die nog in de wittebroodsdagen waren, mochten niet afdwalen. Bovendien moesten de plannen van Kleinmoedig en Lichtvertraagd vrijdeld worden, opdat zij niet zouden verdwalen door achter te blijven. Door wijs beleid en bindende gesprekken was dat alleen mogelijk.

De gang van dit pelgrimsgezelschap werd door Eerlijk en Stoutmoedig bepaald. Al kuierende werd de reis voortgezet, opdat de ter been zwakke broeders geen reden zouden hebben om achter te blijven. Het was dan ook beloofd zich te zullen schikken naar de gang van het werk. En zo bond de band der liefde hen saam, zij lieten elkander niet los.

Maar daarvoor werden dan ook levendige gesprekken gevoerd door Eerlijk en Stoutmoedig, uit het leven van verschillende pelgrims die alrede mochten juichen voor Gods troon. Zij mochten volharden in het geloof, staande blijven in de strijd en ontvangen de kroon der rechtvaardigheid. Maar met dat alles werd het reisgezelschap gewezen op de weg, die loopt door vele bestrijdingen, verzoeking en beproevingen. Een drietal zaken waarmee men wel terdege rekening heeft te houden.

Met helse bestrijdingen komt de vijand op u af. Hij zoekt u tot twijfel en vertwijfeling te brengen. Ge wordt door hem veroordeeld in uw staat en stand. Uit de tegenheden op uw

weg, naar zijn oordeel, blijkt het duidelijk dat ge geen heil bij God hebt, dat ge Zijn kind niet zijt. Was het u echt om de Heere te doen, dan zou Hij het licht van Zijn vriendelijk aanzicht wel laten schijnen in uw hart, maar nu is het duisternis en donkerheid van alle kanten. En daar het u niet echt om de Heere te doen is, zijt ge naar zijn oordeel ook niet recht werkzaam met de dingen der eeuwigheid. De vijand verwondt uw ziel met het zwaard van zijn scherpe veroordelingen. En toch, ge geeft het niet op. Uw hart zucht en blijft smeken tot de Heere om ontferming. De olie der genade laat de Heere door alles heen vloeien in uw ziel, het liefdevuur gaat niet uit. Lukt het de vijand niet u te verslaan, dan probeert hij het met verzoeking. Van alle kanten wordt ge door hem aangegrepen met de begeerlijkheid der ongerechtigheid. Hij zoekt de verdorvenheid van de oude mens op te wekken om aktief te worden in de dienst der zonde. Gode ontterende gedachten giet hij daartoe uit in uw hart. En de zucht: „Mijn sterkte is vergaan en mijn hoop van de Heere", wordt door de Heere verhoord. Als u niet meer in staat bent één goede gedachte van de Heere te denken, dan verandert het in uw hart en u roept het uit: „Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat wij niet vernield zijn, dat Zijn barmhartigheden geen einde hebben". En zie, de vijand slaat op de vlucht. Zo zijn de jeugdige pelgrims vanuit de bevinding der heiligen onderwezen daar de poorten van de stad IJdelheid reeds te zien waren. De weg naar Sion is een weg van strijd, verzoeking en beproeving. Maar de Heere vergeet u niet.

Nijkerk

Naar de Katechisatie

81.

DE NAAM CHRISTUS (3)

Het priesterlijk ambt.

Om het verlossingswerk te volbrengen moest Christus ook HOGEPRIESTER zijn. Ook daartoe is Hij van eeuwigheid verordineerd en in de tijd bekwaamd wat Zijn menselijke natuur betreft. En Zijn Goddelijke natuur heeft Hem ondersteund tot het wegdragen van de last van de eeuwige toorn Gods, ja, opdat een eeuwige waardij aan Zijn verdienste kon worden toegebracht.

Zo is Christus ook toegerust met de volheid van gaven van de Heilige Geest. „Die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstraffelijk geofferd heeft", zo lezen we in Hebr. 9 : 14. In die toerusting met de volheid van de gaven van de Heilige Geest is er verschil met de oud-testamentische ambtsdragers. De profeten, priesters en koningen in de oude bedeling hadden die volheid van de gaven niet. Zij spraken het Woord Gods niet uit zichzelf. Zij konden het volk niet tot bekering brengen. Christus leerde als MACHTHEBBENDE. Daarom is Hij de hoogste Profeet!

De priesters zelf konden het volk niet met God verzoenen, want zij waren zelf zondige mensen, die de verzoening eerst voor zichzelf nodig hadden. Maar Christus is de enige en volkomen Hogepriester. Die „met één offerande in eeuwigheid heeft volmaakt degenen, die geheiligd worden", Hebr. 10 : 14. En de koningen konden Israël zelf niet verlossen, niet bevrijden van de macht van zonde en satan. Dit kan alleen Christus! „Uw pijlen zijn scherp, volken zullen onder U vallen; zij treffen in het hart van des Konings vijanden", Ps. 45 : 6.

Ver boven de bediening van de oud-testamentische priesters rijst Christus uit in Zijn hogepriesterlijke bediening.

De priesters van de oude bedeling waren slechts afschaduwing van Christus. Zij waren zelf zondige mensen. Zij werden steeds opgevolgd door anderen, want zij vielen door de dood weg. De Aäronitische priesters offerden dieren en zij moesten dikwijls offeren. Christus daarentegen was zonder zonde en dit moest om te kunnen betalen voor anderen.

Want een mens, zelf zondaar zijnde, kan niet voor anderen betalen. God zoekt de schuld thuis, waar zij gemaakt is. Vandaar dat op Christus de zonde en schuld van Zijn volk werd gelegd, Hij is tot zonde gemaakt. (Let er wel op, dat Hij geen zondaar is geworden.) Christus kon niet opgevolgd worden door anderen. Daarom was Hij geen Hogepriester naar de ordening van Aäron. Hij was trouwens ook niet uit Aäron, uit de stam van Levi, maar uit de stam van Juda!

Christus is Hogepriester naar de ordening van Melchizedek als de enige en eeuwige Koning. (We komen hierop nog nader terug.)

Waarom was dan het Aäronitische priesterschap nodig?

Wel, omdat Christus toen nog niet Zelf gekomen was. Daarom moest er tussen Melchizedek en Christus' komst in het vlees een tijdelijk priesterschap zijn, afschaduwend en heenwijzende naar Hem, Die alleen de ware en volkomen Hogepriester is! Welke brief verklaart dit zo schoon?

Toen Christus dan ook gekomen was, is het Aäronitische priesterschap beëindigd. Het is opmerkelijk, dat Zacharias, de laatste priester uit Levi, ging profeteren bij de komst van Christus. „En Zacharias, zijn vader, werd vervuld met de Heilige Geest en profeteerde, zeggende..." Lukas 1 : 67.

Zo was het ook ten opzichte van de profetische en koninklijke bediening.

Anna, de profetes, ging.... belijden. „En deze te dier ure daarbij komende, heeft insgelijks (evenals Simeon, een mens te Jeruzalem) de Heere beleden", Luk. 2 : 38.

Jozef, de vader van Jezus naar de wet, de kroonpretendent van David, oefende zijn koningschap niet uit, maar hij heeft zijn koningschap overgedragen aan Christus. Dit was de betekenis van Jozefs handelend optreden bij de geboorte van Jezus.

Het priesterschap van Aäron was dus een tijdelijk priesterschap, onvolkomen. We merkten reeds op, dat zij zelf zondige mensen waren, die de verzoening, afgebeeld in het offeren van dieren, eerst zelf nodig hadden. Christus is zonder zonde, Hij moest om de ware en volkomen Hogepriester te zijn, waar-

achtig en rechtvaardig mens zijn en tevens waarachtig God.

Ook het bloed van stieren en bokken kon de zonde van het volk niet verzoenen en wegnemen. Psalm 40, Hebr. 10. Dit kon alleen door het bloed van Christus! Hebr. 9 : 11-14. Hoe hebben dan de oud-testamentische vromen de verzoening kunnen ontvangen en ervaren?

Door het geloof! Door het zaligmakend geloof hebben zij als schuldigen en doemwaardigen bij altaar en priesterdienst door de offers mogen zien op Hem, Die komen zou. Zij hebben zo rijk mogen inblikken in het werk en in de Persoon van Christus en in Zijn werk en vrucht mogen delen.

In de volgende les hopen we terug te komen op de betekenis van Melchizedek in verband met Christus' eeuwig priesterschap.

Hebben we die grote Hogepriester nodig gekregen en hebben we leren verstaan, dat er buiten Hem geen verzoening en zaligheid te zoeken noch te vinden is?

Dan hebben we ook iets verstaan van wat de dichter van Ps. 65 zong:

Een stroom van ongerechtigheden
had d' overhand op mij,
Maar ons weerspannig overtreden
verzoent en zuivert Gij.

Want Christus treedt ook als Hogepriester op in het ontdekkend werk. De ambten zijn wel te onderscheiden, maar niet te scheiden. En dit is tot rijke vertroosting, dat Christus als Hogepriester in het ontdekkend werk zorgt, dat de zondaar niet tot wanhoop komt. Want Hij bidt voor het aangezicht des Vaders.

Urk

v.L.

NIEUWE INZICHTEN

5

In de voorgaande artikelen hebben we hoofdzakelijk de aandacht gericht op de mening van Dr. Kuitert. We hebben gezien, dat hij niet de historische werkelijkheid van de eerste hoofdstukken van de Bijbel aanvaardt. Wat de eerste hoofdstukken van Genesis ons verhalen ten aanzien van schepping, paradijs en zondeval is alleen een „leermodel”. Je moet onderscheid maken tussen het „verpakkingsmateriaal” en het „verpakte, de boodschap”. Trouwens dat is niet alleen het geval met de eerste Bijbelhoofdstukken, maar met heel de Bijbel.

We moeten ons steeds afvragen: verstaan we wel wat we lezen? En om tot een goed verstaan van de Bijbel te komen hebben we nodig het onderwijs en de leiding van hen, die een nauwgezette studie van de Bijbel gemaakt hebben. Zoals de kamerling Filippus nodig had om hem in te leiden in de Schriften en hem die te doen verstaan, zo hebben wij in feite de theologen nodig, opdat we een recht begrip van de Bijbel zullen hebben.

Het is wat voor een „leek” om de Bijbel op de juiste wijze te lezen en te verstaan! !

Hij kan moeilijk uitmaken wat „verpakkingsmateriaal” is en wat „het verpakte, de eigenlijke boodschap”. Weer zeg ik hier wat ik in één van mijn vorige artikelen opmerkte: men is hard bezig om de Bijbel aan het eenvoudige volk te ontnemen. Men ondergraaft het fundament der kerk. Wie de kerk het Woord Gods ontnemt (en dat doet men, hoezeer men dat moge ontkennen), geeft de kerk de doodsteek. Men laadt wel een ontzagelijke verantwoordelijkheid op zich. En de resultaten worden overal reeds gezien: halflege of zo goed als lege kerken, geen belangstelling meer voor de dienst des Woords, geen behoefte om gevoed te worden met het brood uit de hemel, geen eerbied voor de dag des Heeren, etc.

We noemden destijds ook de naam van Prof. Lever. Hij heeft een boekje geschreven onder de titel „Waar blijven wij?” In dit boekje is opgenomen een serie radio-lezingen, die hij op enige achtereenvolgende zondagavonden heeft gehouden. Toen ik dit boekje gelezen had heb ik inderdaad de vraag gesteld: Waar blijven we toch? Waar gaan we heen? Want in dit geschrift wordt nu echt radikaal afgerekend met

wat de Bijbel ons verhaalt over schepping-paradijs, zondeval. De vraag of het in de eerste Genesishoofdstukken gaat om preciese weergave van historisch plaats gevonden hebbende gebeurtenissen, wordt hier beslist ontkennend beantwoord. En dan wordt ook nog gezegd, dat de in christelijke kring lang gehuldigde opvattingen met betrekking tot het ontstaan van de aardse werkelijkheid *onjuist* zijn geweest en dat de andere interpretatie van deze bijbelgedeelten niet alleen noodzakelijk is, maar ook mogelijk en zelfs verrijkend moet zijn. Dr. Lever heeft die veranderde mening als een bevrijding ervaren (! !). Volgens Dr. Lever mag de ouderdom van de aarde wel geschat worden op zo'n 5 miljard jaren. Door een astronomisch gebeuren (astronomie is sterrenkunde) in ons zonnestelsel is de aarde ontstaan (Waar blijven wij? Blz. 46). Er waren nog geen levende wezens op aarde. Alles was nog kaal en leeg. Maar later (enkele miljarden jaren geleden) ontstond er leven. De oceanen zijn geleidelijk aan tot een soort bouillon geworden vol van voor leven fundamentele stoffen. Hieruit is van lieverlee het leven opgekomen, eerst ontzagelijk klein en daaruit heeft zich geleidelijk aan het hogere leven ontwikkeld totdat dan na mogelijk een paar miljard jaar de mens tot stand kwam. In elk geval is de mens veel ouder dan men veelal gedacht heeft, mogelijk wel 1 of 2 miljoen jaren. In dit verband citeer ik de volgende passage uit het boek van Dr. Lever: de interpretatie, die men tegenwoordig van al deze vondsten (gedoeld wordt op fossielen — versteende resten van vroeger geleefd hebbende organismen) geeft is dat de lijn die naar de mens heeft gevoerd reeds miljoenen jaren los staat van die van de tegenwoordige mensapen (chimpansee, gorilla, orang oetan). In deze lijn hebben aanvankelijk talrijke, vermoedelijk dierlijke, vormen bestaan, die merendeels als zijtakken zijn doodgelopen. Deze vormen leken veel meer op ons dan de huidige mens-

apen. In deze struik van vormen heeft geleidelijk aan de mensvorming plaats gevonden. Even verder zegt de schrijver: „..... is gebleken, dat wij dezelfde organen bezitten als de zoogdieren, dat wij op veel punten het meest overeenstemmen met de huidige mensapen, dat de gegevens er op wijzen dat een aparte lijn van wezens naar de mens gevoerd heeft en dat uit deze zich sterk vertakkende lijn naast een aantal andere mensachtige vormen onze soort (homo sapiens) is voortgekomen (Waar blijven wij? Blz. 42, 43).

Dr. Lever spreekt nog wel van schepping, maar volgens hem is het „scheppingsgeloof” niet dit, dat wij dienen aan te nemen dat God in de loop van de aardgeschiedenis een aantal malen als het ware van boven af heeft ingegrepen om uit het „niets” geheel nieuwe dingen toe te voegen (blz. 36). De Schepper grijpt niet plaatselijk of tijdelijk in, neen het geheel is altijd en overal Zijn schepping. De oceanen waren de bron waaruit het leven kon voortkomen omdat de Levensbron de oceanen en het leven in Zijn scheppende handen hield, om het maar eens in een begrijpelijk beeld uit te drukken (blz. 37).

T

HET LIED IN DE EREDIENST

Ons bereiken van alle kanten verzoeken om toezending van de artikelen van Ds. M. C. Tanis in dit blad over bovengenoemd onderwerp.

In verband daarmee is aan Ds. Tanis verzocht deze artikelen gereed te maken voor een brochure. Deze heeft zich bereid verklaard hieraan op korte termijn te voldoen, zodat verwacht mag worden, dat spoedig een brochure zal verschijnen.

Belangstellenden moeten dus even geduld hebben. Te zijner tijd komt er wel een nadere aankondiging.

REISINDRUKKEN 1.

De Heere sprak eens tot Abram, toen hij nog woonde in Ur der Chaldeën: „Ga gij uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal”. Abram gehoorzaamde en ging door het geloof, niet wetende waar hij komen zou. De Heere geleidde hem en bracht hem in het land Kanaän en Hij beloofde hem: aan uw zaad zal Ik dit land geven.

Hier hebben we een sprekend voorbeeld van emigratie op Gods bevel en in Zijn gunst.

Het zou niet moeilijk zijn andere voorbeelden uit de Schrift aan te halen, maar dat is niet nodig. Het is ons genoeg er op te wijzen, dat emigratie — het verhuizen naar een ander land om zich daar blijvend te vestigen — geheel in overeenstemming met de Heilige Schrift is. Dit blijkt duidelijk uit Gods bevel aan Noach en zijn zonen: zijt vruchtbaar en vermenvuldt en vervult de aarde. De torenbouwers van Babel wilden daar niet aan. Ze wilden bij elkaar blijven, maar de Heere verwarde hun spraak en verstrooide hen vandaar over de ganse aarde, in alle richtingen.

In de loop der eeuwen is de emigratie doorgegaan en vandaag aan de dag is het einde daarvan nog niet gekomen. Velen zoeken een nieuw vaderland waar nog ruimte is en waar mogelijkheden zijn voor het opbouwen van een goede toekomst.

Ook uit ons land zijn er vroeger en later velen vertrokken naar andere landen en vreemde werelddelen. Ruim een eeuw geleden was er een landverhuizing onder leiding van Scholte en Van Raalte en andere predikanten. Zij vestigden zich in de staten Iowa en Michigan en hebben slechts ten koste van bloed en tranen zich daar een nieuw bestaan kunnen opbouwen. Ze kwamen na veel ontberingen aan. Ze hebben hard moeten werken en vele tegenslagen moeten verduren.

Ruim vijf jaar geleden logeerden mijn vrouw en ik bij Ds. Tamminga in Grand-Rapids. Zij

namen ons mee naar de baai, toen nog een onherbergzaam gebied, waar men moest landen, en naar de verschillende plaatsen, waar de vroegere emigranten zich gevestigd hadden. Het is nu een welvarend gebied. De plaatsnamen herinneren aan de afkomst: Holland, Zeeland, Vriesland, Noordeloos enz. We zagen ook de kerk waar Ds. Van Raalte gepreekt heeft, een groot gebouw, dat nog als kerk in gebruik is. We stonden op een begraafplaats, waar vele voortrekkers begraven liggen. We zagen daar graven van kleine kinderen en van vele anderen. Ook daar gaat het leven door en is er moeite en verdriet en dood. Langs de baai, waarover we zoëven spraken, staan mooie huizen en overal zijn aanlegplaatsen voor plezier-boten, waarmee de baai bevaren wordt. Op vele postboxen vinden we nog namen, die herinneren aan de nederlandse afkomst van velen. Ook op winkelpuien en ramen komen veel hollandse namen voor. We kunnen en willen er niet over oordelen hoe het daar thans geestelijk gesteld is. Wel hebben we toen tot onze blijdschap kunnen opmerken, dat er nog kinderen des Heeren wonen.

In de tijd na de tweede wereldoorlog is de emigratie weer op gang gekomen en zijn er ook velen uit ons land naar andere landen verhuisd. Een groot aantal van de emigranten vestigde zich in Canada, vooral in de provincies Brits Columbia in het verre westen, in Alberta, meer in het midden, en in Zuid-Ontario, vrij oostelijk gelegen.

Evenals in de vorige eeuw kwamen vele emigranten uit kerkelijke kringen. Zij hebben de kerken van gereformeerde oorsprong aanzienlijk versterkt, zodat er op vele plaatsen nieuwe gemeenten konden worden geïnstitueerd. Vooral de Christian Reformed Church — de Gereformeerde Kerken van ons land — is daardoor uitgebreid. Er kwamen ook meer Gereformeerde Gemeenten tot openbaring. Na

verloop van tijd kwamen er ook kerken, die met de Christelijke Gereformeerde Kerken korrespondentie onderhouden.

We gaan hier niet in op de vraag of allen, die emigreren, dat weloverwogen deden (doen). Abram ging op Gods bevel, maar te vrezen is, dat velen op eigen gelegenheid gegaan zijn en niet in biddend opzien tot de Heere.

Maar hoe dit zij, velen zijn gegaan, jongeren alleen en anderen met hun gezinnen. De meesten keerden niet terug. Zij hebben in het nieuwe vaderland na korter of langer tijd hun bestemming gevonden.

De eerste jaren zijn voor velen moeilijk geweest. Men moest in hoofdzaak zijn eigen weg vinden in een vreemd land. Nieuwe emigranten worden gemakkelijk opgevangen door hen, die daar al ingeburgerd zijn.

Ook onder onze lezers zijn er, die familie in den vreemde hebben. Ons blad heeft ook een behoorlijk aantal lezers in het buitenland, vooral in Canada.

Tegenwoordig komen vele emigranten voor een trip van enkele weken naar ons land om familie en vrienden te bezoeken en omgekeerd zijn er velen, die voor een poosje de hunnen in het verre westen gaan bezoeken. Dat wordt gemakkelijk gemaakt door reizen met charter-vliegtuigen, waardoor de kosten belangrijk lager zijn dan bij reizen per lijn-vliegtuig. Ook is van belang, dat er reisleiders zijn en dat men bij aankomst wordt opgevangen. Men reist met mensen, die allen een gelijk doel voor ogen hebben en verlangend zijn de hunnen weer te ontmoeten.

B.

Voor de jeugd

Beste jongelui!

We hebben de vorige keer geschreven over de wedergeboorte. Dat is die wondere daad Gods, waardoor de mens van dood levend geworden is. Zo zou je het ook kunnen noemen. Want wedergeboren worden dat is van dood levend gemaakt worden. De belijdenis, zie de 5 art. tegen de rem., hfdst. 3 en 4 art. 12, noemt het „een nieuwe schepping, een vernieuwing, opwekking uit de doden, levendmaking, waarvan zo heerlijk in de Schrift gesproken wordt, die God zonder ons, in ons werkt”. Ik heb jullie al eens eerder op die passage gewezen. Kijkt het nog maar eens na. Ik noem deze verschillende benamingen voor één en dezelfde zaak, opdat jullie zouden weten als deze benamingen gebruikt worden, waar het over gaat.

Wanneer dus de mens wedergeboren wordt, van dood levend gemaakt wordt, dan kan dit niet verborgen blijven. Dit is, dacht ik, zonder meer wel duidelijk. O zeker, het komt bij de één duidelijker tot openbaring dan bij de ander. Wanneer b.v. iemand, die altijd midden in de wereld geleefd heeft en de zonden ingedronken heeft als water, dit Godswonder in zijn leven mag ervaren, dan zal dit duidelijker te zien zijn dan wanneer dit iemand overkomt, die altijd keurig in de lijn geleefd heeft. Als men nooit in de bioscoop geweest is, dan behoeft men daar ook niet uitgehaald te worden. Dat kan eenvoudig niet. Maar dit wil ook weer niet zeggen, dat als iemand altijd keurig en netjes geleefd heeft, hij dan als een „nettere zondaar” bekeerd wordt, dan de gene, die het er in het openbaar zo slecht heeft afgebracht. Want als men als een z.g.n. nette jongen of meisje bekeerd wordt, wederomgeboren wordt, dan komt men er toch achter, dat hetgeen de één heeft „uitgeleefd”, door de ander wordt „ingeleefd”. M.a.w. een nette jongen of meisje moet evenzeer als een vijand met God verzoend worden als een openbare zondaar. Ten deze komt men er achter, dat er echt geen onderscheid is. Dat men van huis uit allemaal van hetzelfde maaksel is.

Een wedergeborene komt dus in de vruchten openbaar. Vroeger sprak men nog wel eens van een „sluimerende wedergeboorte”. Ja, dat woord hebben jullie misschien nog nooit gehoord. Maar het is indertijd door Dr. A.

Kuyper ingevoerd. Hij bedoelde er dit mee, dat een mens wederom geboren kan zijn, zonder dat dit tot openbaring komt. Men verkeert dan in een „slapende toestand”. Het is dan net eender als met iemand die slaapt. Die verkeert in rust. Hij doet niets, ontwikkelt geen enkele aktie. Je merkt het helemaal niet dat hij leeft. En toch leeft hij. En zo kon men dan wel jaren slapen. Maar jullie begrijpen, dat, als iemand jaren slaapt, hij zich dan wel doodslaapt. Zo als dit in het natuurlijke onmogelijk is, dat iemand jaren slaapt en toch leeft, zo is dit ook geestelijk onmogelijk. Als iemand werkelijk tot een nieuw leven is gebracht, dan komt dit ook in het leven openbaar. Dit kan geen jaren meer verborgen blijven. De boom wordt uiteindelijk toch aan zijn vrucht gekend. Verschillende vruchten van de wedergeboorte hebben we jullie reeds genoemd. Zie het vorige artikel er nog maar eens op na. Die vruchten zouden natuurlijk ook nog weer anders omschreven kunnen worden. Alle goede godgeleerden drukken zich ook omtrent deze dingen niet op dezelfde wijze uit.

Je zou b.v. ook kunnen spreken over „een droefheid naar God”. Dat is een droefheid overeenkomstig de wil van God. Dat is een hartelijke droefheid, of een droefheid des harten. Die moet wel onderscheiden worden van een „droefheid der wereld”. Want die is er ook. Dat is een droefheid zoals onbekeerde mensen ook wel kennen. Zij zijn dan bedroefd, meer over de gevolgen van de zonde dan dat ze het over de zonde zelf zijn. Wie „een droefheid naar God” heeft, die wordt bedroefd over de zonde zelf. Hij leert ze zien als Godonterend. Hij heeft er de allerhoogste majesteit Gods door beledigd. Hij heeft God aangetast in al Zijn heilige en heerlijke deugden. N.l. die God, Die het allerhoogste en eeuwige Goed is, en Die alleen maar waard is geëerd en gediend en gevreesd te worden. Deze is door de zonde beledigd, op het hart getrapt door de zondaar. En daar wordt dan pijn over in de ziel gevoeld, dat is van binnen in het gemoed. Zulk een „droefheid naar God” werkt dan ook een „onberouwelijke bekering tot zaligheid”. D.w.z. degenen, die werkelijk over de zonden droefheid hebben leren kennen, die kunnen in de zonden hun vermaak niet meer vinden. Zij gaan de zonden verachten in het diepst van hun hart. En als zij in zonden vallen, iedere keer weer — vanwege de zwakheid van het zondige vlees — dan zijn ze net als kleine kinderen, die gevallen zijn. Jullie weten dat wel hoe dat gaat. Kleine kinderen, als ze leren lopen, vallen nogal eens. Maar dit heeft dan meestal een huilbui tot gevolg. Het doet pijn. Zo is het ook geestelijk. Wanneer diegenen, die door de Geest wederom geboren zijn, vallen, terwijl zij het pad van Gods geboden zoeken te bewandelen, dan geeft dit vernieuwde smart in het hart. Het zijn dan echt geen zaken om over te „lachen”. Het zijn dan voor die „kleine kinderen” ook geen vergeeflijke fouten. Zo redeneert wel een uiterlijk vroom kerkmens. Die zegt: Kom kom, je kunt overal geen honderd pond aanhangen hoor. Zo erg is dat niet. Ben je mal. Zoiets komt dagelijks voor. Zoiets doet iedereen wel eens. Ik zou mij daar maar geen zorg over maken. En zo tracht men dan die kleinen op „droggronden” gerust te stellen. Maar als er echt „leven” aanwezig is, dan laat men zich met dergelijke redeneringen niet gerust stellen. Maar de z.g.n. kleine zonden worden dan ook als groot gezien. En men gaat ze zichzelf ook niet vergeven, zoals dat ook zo menigmaal gebeurt, maar men gaat er zichzelf over aanklagen bij God en men smeekt Hem vergeving af. Want God, tegen Wie de zonden bedreven zijn, moet ze uiteindelijk Zelf vergeven. Daar wordt dan ook om gebeden. Al de gebeden van de bijbelheiligen worden dan overgenomen. Men doet dit niet om hen „na” te bidden, „na te praten”, zonder meer. O zeker, dat is er ook veel. Napraterij. Dat kan geweldig klinken. Maar als het hart er niet in gemengd is, als de woorden van David en Asaf en Petrus en Paulus maar loze klanken zijn, dan kan men daar natuurlijk de Heere niet mee behagen. Want de Heere ziet het hart aan, en Hij vraagt naar waarheid in het binnenste.

Doch diegenen, waar „echt leven aan de ziel” verheerlijkt is, gaan dezelfde gebeden van de bijbelheiligen bidden, omdat ze door dezelfde Geest worden geleid.

Dit kunnen jullie wel begrijpen, want zo gaat het in zeker opzicht in het natuurlijke ook. Wanneer één bepaalde leraar honderd leerlingen op onderscheiden tijden en plaatsen onderwijs geeft, dan zullen al die leerlingen toch in meer of mindere mate, al kennen zij elkaar misschien helemaal niet, er blijk van geven dat ze leerlingen zijn geweest van die ene leraar.

De Heilige Geest nu is de Leraar in het hart van al Gods kinderen. Het is de Heilige Geest, Die alle dingen leert, Die in al de waarheid leidt. Hij heeft, om het zo eens te zeggen, Adam en Eva onderwezen in de dingen, die ter zaligheid nodig zijn. Maar David en Jesaja ook. En Thomas en Jakobus hebben geen andere Leraar gehad. En zo worden vandaag de kinderen Gods nog door dezelfde Geest onderwezen. Het is daarom waar, dat een mens nu nog precies eender bekeerd wordt als 1000 jaar geleden, al zijn dan de tijden en omstandigheden anders.

Als ze je dus willen vertellen dat het vandaag „anders” gaat dan vroeger, laat je niet van de wijs brengen, want het is bedrog.

Gods kinderen zijn daarom in zekere zin ook familie van elkaar. Zij zijn allen door één Geest onderwezen, en spreken daarom ook één taal. Zodoende krijgt men ook verwantschap aan de bijbelheiligen, dat zijn Gods kinderen, die in de Bijbel worden genoemd. Men krijgt ook een levensband aan al de heiligen, al zal de band aan de één dan weer sterker zijn dan aan de ander. Dat hangt weer samen met aard, aanleg en karakter. Zo houdt de één b.v. veel van Jakob en de ander van David en een derde kan het zo goed met Petrus vinden en een vierde kan Thomas zo goed begrijpen. En ga zo maar door. Misschien zegt wel iemand van jullie: Ik houd van hen allemaal, ondanks al hun zonden en gebreken. Ik gevoel mij één met hen, al durf ik mij met hen niet te vergelijken.

Nu, beste vriend of vriendin, dat kan ik verstaan. Ik zelf houd b.v. heel veel van Jakob. Dat was zo’n albederver. Maar de Heere maakte het iedere keer weer wonderlijk goed met hem. Hij is daarom een toonbeeld van genade in het Woord van God.

Laat ik voor ditmaal eindigen met te zeggen:

Zalig hij, die in dit leven;
Jakobs God ter hulpe heeft.
Hij, die door de nood gedreven,
Zich tot Hem om troost begeeft.
Die zijn hoop in ’t hach’lijkst lot.
Vestigt op de Heer’, zijn God.

Met hartelijke groeten en tot de volgende keer. Jullie aller vriend

Ds. H. C. v.d. Ent

I. K. V. REIZEN

12 dagen ISRAËL

Vertrek 5 oktober
o.l.v. Ds. Rijksen te Gouda

M. v. Pelt de Regt

Dubbelsteynlaan 216 — Dubbeldam
Telefoon 01850-42749

TWIJFELT U NOG STEEDS?

Reeds bij duizenden is deze twijfel weggenomen toen zij de geweldige uitwerking van onze geneeskrachtige kruiden bemerkten. O.a. nervositeit, aambeien, hoofdpijn, migraine, bedwateren, eczeem, bronchitis, blaas en urine, reumatiek, enz. Bestel snel een maandkuur, maar vermeldt wel duidelijk uw kwaal! f 6,75 p. pk. (alle kosten inbegr.).

DROGISTERIJ SIKKING

BARREVOETESTR. 5 - HAARLEM
Telef. 023-312882 - Giro 190609